

Merania del Segura

ПОСОЛЬСТВО НАДСЕГУРСЬКЕ

«Надсегурська Україна»
Спеціальний випуск –
травень 2015 р.

Редакторська колонка	3
Біографія Посла	4
Бесіда з Послом	5
Посольства надсегурське	12
Обличчя Посольства: В.Баранов	13
Обличчя Посольства: Є.Шендріков	14
Обличчя Посольства: В.Красільчук	15
З історії Посольства	17
З Фотоархіву	18

Наші обкладинки:

Титульна – Посол Погорельцев поруч із майвилном

Унизу: День вишиванки 2015 в Посольстві (офіційне фото)

Зворотня: Центральні ворота Посольства

Спеціальний випуск

Безкоштовне електронне видання
для українців Іспанії

www.ucraniads.info

Edición digital gratuita para los
ucranianos en España

Над номером
працювали:

**Асоційований редактор в
Україні:**

Алла Кендзера

**Літературний
редактор:**

Анна Добровинська

**Графічні
редактори:**

Франко Середа

Степан Золотар

**Заступник головного
редактора:**

Ольга Дзюбан

Головний редактор:

Андрій Якубів

редакційний e-mail:
redactor@ucraniads.info

FB.com/ucraniads

Не всі думки висловлені на
сторінках нашого часопису
віддзеркалюють погляди редакції.

Залишаємо за собою право
редагувати, скорочувати тексти
та змінювати заголовки.

Невказане авторство фото та
текстових матеріалів належить
редакції даного видання

Aprobado para su publicación en
Valencia, a 2 de junio de 2015

© Ucrania del Segura

Посольство відчиняє двері

Посольство України завжди було одним із центрів уваги інформаційного моніторингу нашого часопису. Так, на сторінках попередніх номерів, читач знаходив не лише новини офіційної хроніки, але й критичні зауваги також. Разом з тим, саме журналістське дослідження «Надсегурської України» нарахувало 11:3 на користь української амбасаді в медійній активності посольств України та Росії за березень-серпень 2014 р. (див. «Мадридський фронт інформаційної війни», Н.У. №6, ст.10-11).

Проте, Посольство та люди, що там працюють, залишаються певною загадкою для загалу української Іспанії. Мова йде про багато утототжнень (що консульство, а що – посольство), легенд та узагальнень, що точаться довколо цих тем. У наш час знати хто працює над представленням твоєї країни – також важливе питання. Сподіваємося, після прочитання даного номеру, дещо проясниться, а щось – стане відкриттям не лише для пересічного читача, але і для тих, хто вже «чаювали» в нашій амбасаді.

Власне, даний спеціальний випуск присвячений тому, щоб кожний читач став віртуальним відвідувачем клаптика України в Іспанії – надсегурського посольства. Так, з одного боку, – підбірка фотокадрів пропонує певний екскурс територією посольства, найбільше зупиняючись в головному кабінеті цієї будівлі, – ексклюзивно демонструючи робочий побут очільника установи. З іншого боку, – в цьому номері містяться відповіді на найбільш актуальні питання (деякі з них – запропоновані читачами через соц. мережі), а також – своєрідно відкриваються низка високопосадовців установи.

Представлене на наступних сторінках велике інтерв'ю з Послом Сергієм Погорельцевим є знаковим. Чому – нехай кожен читач сам усвідомить для себе. Звісно, багато питань залишилися незададеними, але, впродовж цієї бесіди (яка тривала понад дві години) дізнаємося, наприклад, багато цікавого про досвід, сьогодення та плани посольських справ, а також – що до цього має Гібралтар. Команді, яка готувала даний спеціальний випуск, також йшлося побачити між рядками інтерв'ю не лише посадовця – трохи заповлонити притаманне досвідченим дипломатам відмежування. Здається, в певній мірі це вдалося, переважно, – завдяки схильності співрозмовника, за що йому велика подяка.

Не менш прямолинійними є і представлення трьох ключових, після Посла, дипломатичних фігур в Посольстві України: радників (така назва відповідальної посади) з Економічних та Політичних питань – Володимира Красільчука та В'ячеслава Баранова, відповідно, а також – Першого секретаря Посольства з питань ЄС – Євгена Шендрікова. Користуючись прикладом рубрики «Обличчя МЗС», що проводиться на Фейсбук-сторінці українського зовнішньополітичного відомства, панове Баранов та Шендріков склали про себе типові есе, а пан Красільчук надав нам більш розгорнуті роздуми про наболіле. За таку участь, їм також – велике спасибі.

Серед іншої інформації, насамкінець, ми не могли не згадати про деякі заяви, складені в стінах посольства, які оприлюднювалися на переломі та щодо режимів на нашій Батьківщині. Мотивація цього та всієї решти проста: нехай, з усім обсягом представленої до уваги читача інформації, перегорнувши останню сторінку цього випуску, кожен з нас, якщо бажає, розпочне свій власний діалог із чистого аркушу.

Врешті, присвячуємо цей спеціальний випуск 20-річчю функціонування у Мадриді українського посольства.

Андрій Якубів

Сергій Олексійович Погорельцев

Народився 17 вересня 1964 року в Києві.

У 1986 р. здобув вищу освіту на факультеті романо-германської філології Київського державного університету ім. Т.Шевченка; за фахом – перекладач з іспанської та англійської мов, викладач іспанської мови.

Трудова діяльність:

1988-1991 —

перекладач представництва Міністерства оборони СРСР в Республіці Куба;

1991-1992 —

провідний спеціаліст Міністерства у справах молоді та спорту України;

1992-1993 —

аташе відділу візової політики Управління консульської служби Міністерства закордонних справ України;

1993-1997 —

третій, другий секретар Посольства України в Аргентинській Республіці;

1997-1999 —

перший секретар Управління кадрів Міністерства закордонних справ України;

1999-1999 —

радник, виконуючий обов'язки начальника відділу візової політики Управління консульської служби Міністерства закордонних справ України;

1999-2000 —

консул України в Нью-Йорку (США);

2000-2001 —

виконуючий обов'язки Генерального консула України в Нью-Йорку (США);

2001-2006 —

Генеральний консул України в Нью-Йорку (США);

2006-2008 —

заступник Директора Департаменту консульської служби Міністерства закордонних справ України;

2008-2009 —

Директор Департаменту консульської служби Міністерства закордонних справ України;

2009-2012 —

Генеральний консул України в Нью-Йорку (США);

5 липня 2012 року Указом Президента України призначений **Надзвичайним та Повноважним Послом України в Королівстві Іспанія**.

Володіє англійською та іспанською мовами.

Одружений; має доньку.

Посол Сергій Погорельцев: «Завжди готовий до спілкування»

Розмовляв Андрій ЯКУБУВ |

— *Минув ювілейний рік Шевченка. Бачу, Ваш кабінет також прикрашає його портрет.*

— Цей портрет нам нещодавно подарував Президент Іспансько-Української Торгівельної Палати – Віктор Мартінес-Мартінес. Мені було приємно отримати цей подарунок.

У своєму кабінеті, Посол демонструє недавно отриманий подарунок.

— *Які Ваші улюблені рядки чи вірші Великого Кобзаря?*

— До Тараса Шевченка дійсно особливе ставлення. Як тут кажуть, – poeta máximo. Постать Великого Кобзаря надзвичайна у розвитку України і популяризація його творів є дуже важливою. Важко навіть щось окреме відзначити, адже, коли Україна переживає такі складні часи, то у Шевченка, який твір не візьмеш, завжди знайдеться щось, що буде актуальне саме в цей момент. Напевно, тому він і є генієм, пророком. Він завжди актуальний, особливо зараз – під час та після Революції гідності, у складні часи протидії російській агресії. Наприклад, «І на оновленій землі...» можна вважати дороговказом.

— *Зокрема і Ви є втілювачем цього описаного поетом оновлення. Чи складно адаптуватися до змін, до цього оновлення з професійної точки зору? Або, можливо, є бажання прискорити ці зміни?*

— Наша професія передбачає адекватну та швидку реакцію на події зовнішньополітичної площини. Зараз, насамперед, це – протидія прямій військовій агресії Російської Федерації: анексії Криму, прямому військовому втручанню на сході України, заохоченню сепаратистських рухів та терористичних дій. У цьому плані зовнішньополітичне відомство, дипломатичні представництва та консульства України за кордоном за основну мету мають як донесення правдивої інформації до керівництва країн, так і проведення широкої інформаційно-роз'яснювальної роботи для пересічних громадян, громадськості, де набуває дуже великого значення робота з засобами масової інформації. Звичайно, є бажання робити все негайно, в повному обсязі, але специфіка кожної країни є різною.

— *Якось раз пан Кулінич, Ректор Дипломатичної академії при МЗС, сказав в одному інтерв'ю, що «той дипломат, який зміг у Нью-Йорку, зможе будь-де». Як Ви до цього ставитеся?*

— Дякую за запитання. Нью-Йорк – це дуже гарна школа. Я працював там Генконсулом тривалий час, мав призначення двічі. Переважна більшість політичних питань вирішується на Капітолійських пагорбах Посольством, але і в Нью-Йорку – місті, де акумулюється дуже багато, як політичних рішень, так і фінансово-економічних питань, Генеральне консульство завжди дуже серйозно ставилося до роботи з депутатським корпусом, бізнес компаніями, фінансовими інституціями, політиками, громадськими діячами; і це був дуже великий досвід, який допомагає у роботі в Іспанії.

Фото з архіву «Нової хвилі» (2010) – Сергій Погорельцев, ще як Генеральний Консул у Нью-Йорку, разом з Постійним представником України при ООН, Послом Юрієм Сергєєвим.

— **Ваша дружина, - пані Світлана, допомагає Вам у посольських справах?**

— Мою дружину, до речі, нещодавно обрали до управляючого органу спілки дружин послів. Вона дуже добре розбирається в ситуації в Україні, які у нас виклики та потреби, та доносить наші меседжі через дружин інших послів. Там є своя специфіка і вона є досить активною у цьому напрямку. Крім цього, декілька проєктів з популяризації української культури вже в стадії реалізації. А минулого року вийшов кулінарний альманах, де дружини послів подавали рецепт страви національної кухні, за яким реально готують.

— **Який був Вашим?**

— Борщ з пампушками.

Фото з архіву «УПА Воля» (2014) – Посол Погорельцев разом з Дружиною саджають вишню в Шевченківському садку Алкали-де-Енарес.

— **Ваше перше знайомство з тутешніми асоціаціями відбулося в жовтні 2012 року, незадовго після прибуття до Іспанії. Ви усвідомлювали тоді потенціал громади, який особливо проявляється у наш час?**

— Звичайно, перед тим, як обійняти посаду Посла, я мав можливість ознайомитися з усіма матеріалами, які готувалися моїми попередниками, інформаційними довідками. Наявність великої громади та її асоціацій не стали для мене новиною. Досвід роботи в Нью-Йорку показував, що громада може бути дуже корисною у забезпеченні необхідної роботи, навіть співпрацювати з Урядом, реалізовувати інші проєкти. Звичайно, є відмінність г р о м а д и

Америци і Іспанії: там, все ж таки, значно більший досвід, є стара діаспора. В США багато українських організацій будують свою роботу не за територіальним принципом, а за функціональним. Кожна організація має свою ділянку, свій напрямок і це дуже допомагає. Таку ідею я просуваю і тут, - щоб будували діяльність так само, адже на прикладі якогось регіону бачимо, що є певна кількість організацій, які, фактично, дублюються.

— **Ви бачите таку участь Посольства в окресленні громадського руху?**

— Безумовно, так. Коли ми вперше зустрілися, ще тоді була ідея поновити діяльність Громадської ради. Мені вбачається, що це – дуже гарний, потужний механізм. Працюємо в цьому напрямку. Є різні думки в тих же асоціаціях щодо принципу побудови такої співпраці, але ми всі зараз патріотично налаштовані та свідомі того, що Україні потрібна допомога, а для цього потрібно консолідувати власні зусилля. Методи можуть бути різними. Головне, - щоб ми чітко усвідомлювали необхідність цієї роботи в ці непрості часи.

Сергій Погорельцев за сумісництвом також Посол України в Князівстві Андорра. На фото – з Прем'єр-міністром А.Марті (з архіву Посла, 2015).

— **У 2013 році Ви вручали грамоту від Міністра на 90-річчя нині покійного Теодора Барабаша. Чи замислювалися Ви над глибиною коріння української Іспанії тоді, при першому знайомстві?**

— Ми володіли цією інформацією, але не більше. Та й, на жаль, таких людей, як Барабаш, було дуже мало. Якщо в Америці ми говоримо про велику кількість старожилів і організацію на зовсім іншому рівні: є кредитні спілки, потужні банки, які можуть без проблем реалізовувати і утримувати будь-які проєкти – від культурних до політичних, і є механізми, які забезпечують можливість такої співпраці, то тут ще такого немає.

— **Якщо порівняти рівень сприйняття України в Іспанії, за Вашими спостереженнями в роботі з 2012 року, якою бачите еволюцію?**

— Дякую, це – цікаве питання. Звичайно, є певні зміни. Після подій останнього року до нас в керівництві держави склалася більша симпатія. У цьому плані працювати стало легше. З іншого боку – і складніше, адже виклики дуже серйозні. Це – фактично неоголошена війна, гібридна, з усією потугою та ресурсами, які дуже активно задіює Росія. З самого початку в Іспанії, у плані розвитку особистих контактів, я н і к о л и не знав п р о б л е м у спілкуванні.

Тоді для всіх наших установ було завдання просувати тему угоди про асоціацію (з ЄС – ред.). І не все було дуже просто.

— **Був візит Павла Клімкіна ще в якості заступника міністра.**

— Це було до мене, а на моїй пам'яті приїжджав вже інший заступник Міністра, Міністр та інші високопосадовці. Що згодом сталося з підписанням цієї угоди – відомо...

— **А, власне, як Ви особисто сприйняли це непідписання? Ви ж також зробили свій внесок.**

— То правда, це було дуже непросто. Шоково. Шлях до підписання був дуже непростий. Євросоюз висував певні умови. І, якщо окремі питання вирішувалися досить динамічно, то питання, скажімо, звільнення Юлії Тимошенко, було одним з ключових щодо яких не було зрушень. Робота проводилася серйозна, з доведенням позицій.

— **По Тимошенко?**

— Ні, загальних позицій. По Тимошенко – зрозуміло: що ми могли тоді казати? Ми, всерівно, – представники Держави, мали свої доручення, вказівки в цьому контексті. Але я можу сказати і про себе і про співробітників: навіть у той період доводилася та інформація, яка відповідала дійсності. Це був один з небагатьох елементів – справа Тимошенко – у якій, певною мірою, спілкування з іспанськими посадовцями розходилося з офіційними дорученнями, які ми на той період отримували.

— **Невже?**

— Вже на той момент були досить довірливі відносини. Це, – коли навіть проста невідповідь на якісь запитання, означала більше, ніж слова. І, якщо ми поділили ці два періоди, то я, в контексті співпраці з громадою, додаю, що і вона нам дуже допомагала, підготовуючи листи-звернення до іспанської влади, з мотивацією чому цю угоду підписати потрібно.

— **Скажімо, в січні 2014 року такого роду листи асоціацій також допомагали в донесенні правдивої інформації до іспанської влади?**

— Допомагали. Одна річ, якщо якусь інформацію доносить Посол, а інша – коли це є інформація, пропущена через широке суспільство, в даному випадку – представників української громади, асоціацій.

— **У справі офіційних меседжів, досвід «утримання», набутий раніше, згодом став Вам у нагоді в контексті січня-лютого 2014 чи була введена інша система поведінки?**

— Представлення позиції Держави завжди мало б відповідати власному баченню. У мене, як і в співробітників, застережень в цьому плані не було. Звичайно, до моменту зміни влади, доводилося балансувати в тому сенсі, що якоїсь неправди, чи інформації, яка б не відповідала власному баченню, ми не доводили до керівництва Іспанії. Досить непростий період був тоді, коли лише починалися події на Майдані, а фактична позиція керівництва Держави вже розходила з власним баченням.

— **Власне бачення дипломата відіграє значну роль?**

— Такого не мало б бути. Тому, що дипломат, посол – це завжди посол влади, представник президента. Саме Глава Держави особисто підписує призначення послів. Але і події були кардинальними – Революція гідності, боротьба за ідеали, просування в бік євроінтеграції. А євроінтеграційна тема настільки близька українській дипломатії, що, ще з попередніх часів, ця машина була налаштована і активно працювала націленою на євроінтеграцію, і, навіть, я б сказав, – євроатлантичну інтеграцію. І це – той дух, який не лише зберігся, а зараз суттєво підсилюється. Тому рішення напередодні Вільнюського саміту, яке гальмувало підписання (Угоди про Асоціацію – ред.), зробило величезний вплив на всіх дипломатів і змусило нас зробити певну переоцінку.

Прийшло розуміння, що треба діяти відповідно до власних

Копії картин Сальвадора Далі на стінах – спадщина від першого господаря кабінету. Сам Сергій Олексійович – не проти: «Іспанія, класика», – вважає.

переконань, бачень. Ми мали можливість спілкуватися між колегами – послами, керівництвом; і це був дуже непростий момент.

— **На той період ми були свідками різних дій дипломатів.**

— Були дуже активні контакти з керівництвом Іспанії. Вони хотіли отримати достовірну інформацію з перших джерел, хоча для них таким є, перш за все, Посольство Іспанії в Україні. Я думаю, що наша тодішня оцінка, тобто дипломатів Посольства, з оцінкою іспанських дипломатів в Україні не розбігалася. Я б не хотів, щоб це виглядало певним виправдовуванням, – просто тут, для власних висновків читача, має велике значення аналіз відкритої інформації про нашу діяльність.

— **Та відсутність присутності в ЗМІ?**

— Так, хтось не мав такої присутності; хтось давав коментарі більш активно, а хтось – менш активно. Хтось знаходив у себе сили та сміливість відверто і рішуче відразу заявити про свою позицію, ще до зміни влади, а хтось – шукав інші шляхи і вбачав за завдання номер один, яким воно реально є, – я так вважаю, – донесення правдивої інформації, насамперед, до керівництва тієї держави, в якій дипломат представляє Україну.

— **Згадуючи ці періоди, не можна не сказати про велику кількість спільного між тодішньою Україною та Росією, крім складності для іспанців чітко розмежовувати ці дві колишні радянські республіки. В Іспанії доходило до того, що навіть дипломатичні прийняття Посольство України та Посольство РФ робили спільно – на російській території.**

— При мені такого точно не було і не могло б бути.

— **Не могло б бути? Ви ж брали участь у спільному вшануванні дат...**

— Дуже обмежено. Навіть в рамках державної політики є певний люфт – можна долучатися більше чи менше.

— **Пригадується прес-реліз від 2013 року про спільне вшанування в Мадриді 9 травня біля пам'ятника радянським інтернаціоналістам.**

— Напевно, Ви цей ряд і не продовжите, бо фактично нічого такого більше не було.

— **Повертаючись до питання, на Вас випала місія – період переформатування. Як та наскільки, на Вашу думку, пробивається відома теза про те, що «Україна – не Росія»?**

— Я вже зазначив, що зараз і складніше працювати і легше у контактах. Серйозні політики, керівництво держави, дуже добре обізнані з реальною ситуацією: у них є свої джерела, в тому числі і по лінії НАТО; і ми в цьому плані дуже активно працюємо. На декларативному рівні ми маємо всіляку підтримку з боку Іспанії щодо територіальної цілісності України, – тут позиція Іспанії дуже чітка і визначена. Про це свідчать відповідні заяви та заперечення на найвищому рівні, а я розмовляв і з Прем'єр-міністром і з головами Конгресу та Сенату, міністрами та держсекретарями. Розуміння того, що Україна є стороною, яка страждає від зовнішньої агресії, є. Трошки інша справа – те, що у кожної держави є свої стратегічні інтереси і, звичайно, значною мірою вони базуються на розвитку торгівельно-економічних відносин. Тут мали і мають з Росією більші відносини: обсяг торгівлі між Іспанією та Росією здається 10 мільярдів, а наш найкращий показник був 2,3 мільярди. А також, між ними і велика кількість серйозних проєктів. Таке не може не накладати свій відбиток на бажання нормалізувати стосунки з Росією. На превеликий жаль, Іспанія не є великим прихильником розширення санкцій ЄС щодо Росії. Але, все ж таки, ця країна підтримала у свій час ці санкції та дотримується їх. Це – важливо.

— **Це – вже успіх?**

— Позиція, яку зайняла Іспанія є чи не максимально-можливо сприятливою для України. Очікувати чогось більшого було дуже складно. В тому числі, і з огляду на історичні, культурні зв'язки і, навіть, симпатію до Росії, гуманітарне співробітництво. Свого часу ми досягли максимуму. Однак, нам треба отримати всебічну підтримку – матеріально-технічну, військово-технічну, фінансову, допомогу в лікуванні постраждалих, забезпечення у медичному обладнанні. І ми над цим дуже активно працюємо.

У серванті, зізнається Посол, більше книг – також від попередників. Зі свіжого – Грамота Товариства «Україна-Світ».

Посол показує каталоги іспанських фірм-магнатів, із якими Україна вибудовує модель співпраці: «ми в них зацікавлені», – ділиться Сергій Олексійович.

— *Говорячи про специфіку, зовнішня політика Іспанії, як в добрій Галісії, – двохзначна. З одного боку – неприхильність до санкцій, з іншого – офірування 500 бронези-летів та 300 касок, судові рішення про затримання своїх же громадян, які побували на сході України. Все-таки, маємо класичні «дві Іспанії»? Як би Ви це розтлумачили?*

— Я б сказав, що переважна більшість пересічних громадян мають більшу симпатію до України. Хоч ми і не маємо колосальних ресурсів Росії для пропаганди, але реальні факти мають своє відображення в ЗМІ. Люди розуміють хто є хто – де агресор, а де країна, яка страждає. Тому симпатій більше до нас. Звичайно, є сили, – ліворадикальні групи, політики цієї ж спрямованості, які активно використовуються російською стороною для спотворення реальної інформації, для донесення неправдивих даних до іспанського суспільства. Є такий елемент і Ви знаєте про серію антиукраїнських акцій, заходів, які проводилися на базі маргінальних організацій.

— *Офіційний Мадрид – також балансує?*

— Я б сказав, що керівництво враховує всі складові цього процесу, реально симпатизуючи Україні і розуміючи необхідність дотримуватися спільної ЄС-івської позиції. Є розуміння, що і реакція має бути адекватною і пошук визначення рішень...

— *Компромісів?*

— Вирішення ситуації. Повторюся: у кожній країні, навіть члена ЄС, є своє бачення розвитку ситуації, свої інтереси, в тому числі і у відношеннях з Росією. Так, особливо активної позиції по Україні Іспанія не займає в силу різних, вже обговорених, причин і тої ж віддаленості. Але треба працювати далі. І мова навіть не про баланс, а про правильне рішення, а це – і Європі потрібно, і цілому світу.

— *У безрезні минулого року навіть ліва преса описувала тривалі оплески, які стоячи здійняли депутати, коли Вас представляли на лоджії гостей Конгресу. Що ви тоді відчували?*

— Чесно кажучи, я й не очікував. Як би це патетично не звучало, але гордість за свою країну, за те, що є розуміння. Ми теж серйозно працюємо з депутатським корпусом, створена група дружби з Україною. Нещодавно у Конгресі презентували фільм про Крим, проводимо зустрічі, в яких є більш активні члени, чіє коло намагаємося розширити. Дуже приємно, що є розуміння і люди, які об'єктивно оцінюють ситуацію і, відповідно, підтримують нас. В Іспанії маємо значно більше прихильників, ніж Росія. Інша справа, що навіть невеличкий антиукраїнський захід може отримати більший розголос, ніж якась конкретна наша справа. Наприклад, як ратифікація іспанською стороною Угоди про Асоціацію України з ЄС. До речі, Україна є першою з країн – підписантів Угоди про Асоціацію з ЄС, з якою повністю завершено процес її ратифікації. Угоди з Грузією та Молдовою ще перебувають на розгляді у Парламенті.

На балконі свого кабінету, разом з Першим секретарем Посольства з культурно-гуманітарних та інформаційних питань – Валерієм Швецем, Посол ділиться напрацюваннями.

— *Який зараз порядок денний України в Іспанії?*

— Важливими питаннями порядку денного є забезпечення прав та інтересів громадян України в Іспанії, отримання підтримки щодо запровадження безвізового режиму з ЄС, імплементація У г о д и про Асоціацію з ЄС. Непростим моментом є підписання угоди про спільний авіаційний простір між Україною та ЄС. На жаль, суперечки між Іспанією та Великобританією щодо аеропорту Гібралтару суттєво ускладнюють підписання цього документу і це – велика проблема для нас.

Одним з пріоритетних для нашої держави питань є публічне засудження дій агресора, яке, безумовно, має йти від власного розуміння ситуації, а відтак – прийняття відповідних рішень щодо допомоги Україні, як у двосторонньому, так і у багатосторонньому, вимірах.

Наразі, дуже важливою темою є направлення в Україну місії з підтримки миру та безпеки під егідою ЄС. Ми не залишаємо спроб добитися направлення такої місії ООН, але з відомих причин, зокрема права вето РФ на рішення Ради Безпеки цієї організації, ЄС-івська місія виглядає більш вірогідною. Така місія дозволила б доповнити зусилля спеціальної місії ОБСЄ, яка вже діє в Україні, забезпечити моніторинг за виконанням Мінських домовленостей, запобігти ескаляції конфлікту.

— *За умови втілення миротворчої операції, чи немає ризику затвердження України в очах світу, як «неспроможної держави» (англ. failed state)?*

— З боку Росії загроз залишається багато. Нам зараз головне – забезпечити сталий мир, що краще, ніж триваючі бойові дії. Потім будемо думати про інше. Сама миротворча операція дозволить краще спостереження та контроль ситуації, доповнить місію ОБСЄ.

— *Чи сприйняли б у Іспанії агресивніші дії нашої сторони або силове вирішення питання?*

— Маємо бути готовими захистити себе, а поки робити все можливе для виконання, а точніше – для зобов'язання до виконання РФ комплексу Мінських домовленостей, яких ми повністю дотримуємося. Водночас, неповага до них з боку Росії – додатковий привід для тривоги і пошук альтернативного шляху, яким і є ця міждержавна миротворча операція.

— **Ще з часів, коли створювалася дипломатична служба УНР, другим пунктом у її завданнях була опіка над українцями за кордоном. Як Ви сприймаєте скептицизм людей щодо сумлінного виконання цієї місії?**

— Таке можна подолати лише в один спосіб – більше працювати, ставати більш публічним. Глибинне розуміння навряд чи може бути, оскільки про 90% нашої роботи пересічний громадянин знати не може. Хоча, основне публікуємо в соціальних мережах та на нашому сайті. А ось консульська робота має свою специфіку, вона під призвою роботи з громадянами. І в цьому напрямку перше – це максимально якісно надана інформація про те, як вчинити якусь дію, або чому її не можна зробити, а друге – максимально швидко виконати це консульське обслуговування. Ввічливість, оперативність, доступність. Це – дійсно дуже важливо. Часом маємо обмеження – фінансові, технічні.

— **Читачі якраз питають про зручність обслуговування. Все впирається у фінансову складову?**

— Насамперед.

— **Зводиться і до побутового рівня – з питаннями від ксерокса-автомата до, даруйте, туалету.**

— Ми вдячні за будь-які рекомендації. Все, що можемо, робимо, в тому числі, і по організації роботи. А туалети є, працюють. (Сміється – ред.)

— **Багато міфів довкола ненизьких консульських зборів. Після їх сплати громадянами, куди йдуть ці гроші?**

— Виключно до державного бюджету. А ні посольство, а ні консульські установи не мають права на використання цих коштів. Ні копійки.

— **Говорили про безмежні ресурси Росії. Українська дипломатія виходить на їх рівень з мінімальними ресурсами?**

Продовжуючи екскурс та розмову –
«каміньний зал» Посольства.

— Це наше основне завдання – з мінімуму зробити максимум, – що ми і робимо. Обмеження фінансування – також серйозний виклик, наприклад – і по персоналу посольства, і по відрядженнях. Я не плачуся, абсолютно. Це є умовою сьогодення і ми ставимося з розумінням. Як би там не було, нам платять зарплату, маємо приміщення, засоби зв'язку, транспорт, і маємо це максимально ефективно використовувати, щоб вирішувати поставлені завдання. Сподіваюся, що робимо це справно. І в інформаційному просторі також.

— **Ви згадали про зарплату. В і д о м о, що в дипломатів з а ч н и й контраст у заробітку між відрядженням за кордоном і роботою в Києві. З д а є т ь с я, у міністра Дециці «гола**

ставка» була на рівні 10 тисяч гривень. Це не сковує, коли Ви спілкуєтеся з іноземними колегами?

— Ми не ділимося з колегами нашими проблемами, намагаємося їх не показувати. Необхідний мінімум для нормальної роботи ми маємо.

З минулого року біля державної атрибутики знайшла своє місце ікона. Її подарував о. Олександр Дорикевич (УГКЦ), під час відвідин Посольства, повернувшись з Євромайдану. Це було за кілька тижнів до того, як він загинув у автокатастрофі. Посол згадує, що вони домовлялися з о. Олександром знову побачитися в місті Торрев'єха, де той служив душпастиром з 2001 р.

— **Наскільки мені відомо, одне з постійних завдань Посла Іспанії в Україні – це відкриття в Києві Інституту Сервантеса. Для «Україна – не Росія» в культурному плані, яка державна політика щодо українських культурних центрів в Іспанії та інших країнах?**

— Я впевнений, що будуть відкриватися такі центри, тому, що це відповідає державній політиці. Розширення мережі культурно-інформаційних центрів, так званих КІЦ, зараз гальмує лише один, відомий елемент. Розуміння, що такі установи надзвичайно потрібні, є. І вони присутні в державній політиці, мінімальні гроші на це виділяються, хоча цього абсолютно недостатньо для повноцінної діяльності.

— **Що маємо в Іспанії під цю ціль?**

— Один співробітник посольства, який має безліч інших обов'язків.

— **А Ви бачите розширення мережі цих КІЦ універсальним, як іспанський Інститут Сервантеса, чи, підлаштовуючись під реалії та можливості?**

— Це може бути різним чином. Придбання нових будівель, їх оснащення, або ж використання наявних основ діаспори. У Нью-Йорку, наприклад, ми використовували можливість існуючого Українського Інституту Америки.

— **З цієї ж державницької позиції, чи заслуговують на системність культурні місії з України – із відкритим входом на виступи – для підтримки духу діаспорян? Пригадується приклад недавніх виступів Заслуженої артистки Лесі Горової.**

— І не лише Лесі Горової. За останні дев'ять місяців Іспанію відвідали чимало відомих українських творчих колективів та артистів. Це і Ніна Матвієнко, і Руслана, і Василь Нечеп, і Брати Яремчуки, і Київський театр «Пісень Світ». Заплановано концерт Богдана Бенюка та інші. Всі ці концерти мають благодійну складову. Посольство долучається, в міру своїх можливостей, до організації подібних з а х о д і в, що є дуже важливим елементом культурно-гуманітарного співробітництва між Україною та Іспанією.

— **У цей період свят, розкажіть, будь ласка, які традиції святкування у Вашому колективі?**

— По-різному. Залежить від роботи. На релігійні – всі мають можливість сходити до церкви. На державні – в спосіб, який дозволяють ресурси. На жаль, вже декілька років поспіль не мали можливості провести повноцінне прийняття з нагоди річниці Незалежності, хочеться робити якісно або почекаати і зробити трохи пізніше. Тому, щодо Дня Незалежності, у відношенні до іспанських посадовців, залишається нагадувати, що таке с в я т о є, отримувати привітання. А так – інколи можемо зібратися самі, запросити представників громади. На Коляду до нас завітав Вертеп. Ось так і поєднуємо відзначення з культурно-мистецькими програмами.

— **Який підхід до 9 травня?**

— Завжди під призвою перемоги над фашизмом, величезного внеску України у цю перемогу та найбільших втрат нашої колишньої республіки. Тому, коли російська сторона чи сепаратисти-терористи звинувачують У к р а ї н у у фашизмі, це – абсолютний нонсенс та цинізм.

— **Хотілося б завершити цю розмову темою, якої вже торкалися – пряме спілкування з людьми. Складно міняти навик роботи?**

— Форми і методи роботи завжди вдосконалюються, а вимоги до дипломатичної служби загалом – підвищилися. Наприклад, недавно повернувся з Києва, де відвідував спеціальний тренінг для керівників у с т а н о в. Розвиток відносин у суспільстві диктує певні умови. Нові виклики та загрози також змушують шукати результативні шляхи їх вирішення та подолання, змушують відмовлятися від застарілих форм та закритої дипломатії.

— Насамкінець, хотів би подякувати за надану можливість поспілкуватися із співвітчизниками через Ваш часопис, донести до аудиторії відповідні месиджі, поділитися якимись думками. Завжди готовий до спілкування з Вами. Дуже дякую.

Посол з вітхою показує як підросли садженці «шевченкової верби», які в лютому привіз та посадив Народний артист України, кобзар Василь Нечеп.

З історії Посольства

Пам'ятні дати:

Визнання України Іспанією: 31 грудня 1991 р.

Встановлення дипломатичних відносин: 30 січня 1992 р.

Відкриття посольства: червень 1995 р.
Тоді воно розміщувалося в офісі на вулиці Серрано, 6.
Згодом – на вулиці Серрано, 120.

У **2001** році Україна прибрала будівлю, де зараз розміщене Посольство та консульський відділ.

(Ронда де-ла Абуя, 52)

Керівники Посольства України в Королівстві Іспанія:

Олександр Гнєдих – Тимчасово повірений у справах (1995-1997)
нині – працює у Федерації Футболу України

Олександр Тараненко – перший Посол (1997-2004)
нині – на пенсії, проживає на території Іспанії

Олег Власенко – Тимчасово повірений у справах (2004-2006)
нині – керівник Консульства України в Малазі

Анатолій Щерба – другий Посол (2006-2012)
нині – Директор Департаменту Америки МЗС України

Володимир Красільчук – Тим-во повірений у справах (2012)
нині – Радник з економічних питань Посольства

Сергій Погорельцев – третій Посол (з 2012 р.)

Вячеслав Баранов
радник з політичних питань

(фото Посольства)

На дипломатичній службі працюю з 1995 року. Потрапив до МЗС, певною мірою, випадково, оскільки за фахом я – перекладач, закінчив факультет романо-германської філології Київського національного університету ім. Т.Шевченка. У 90-ті роки, коли формувалася українська дипслужба, не вистачало фахівців з міжнародних відносин і зовнішньополітичне відомство шукало молодих людей зі знанням іноземних мов, яким потім надавалося сприяння в отриманні профільної освіти. Вирішив спробувати свої сили, коли дізнався, що декілька моїх однокурсників вже працюють у міністерстві.

За майже 20 років дипломатичної роботи працював на різних ділянках. Займався питаннями військово-технічного співробітництва України з іноземними країнами, європейської та євроатлантичної інтеграції нашої держави, двосторонніх відносин з європейськими країнами. До речі, довелося працювати в Місії України при НАТО у Брюсселі у період президентства В.Ющенка, коли наша країна зробила реальні кроки на шляху до членства в Альянсі. У Посольстві України в Іспанії працюю вдруге. Вперше працював наприкінці 90-их – на початку 2000-их років.

На моє переконання, головною якістю дипломата, як і будь-якого іншого держслужбовця, має бути професіоналізм. Саме тому завжди приділяв підвищену увагу навчанню, яке, по можливості, намагався поєднувати з роботою. Закінчив відповідні курси навчання у Дипломатичній академії при МЗС Іспанії та в Європейському центрі досліджень проблем безпеки ім. Дж. Маршалла, отримав другу вищу освіту у Національній академії державного управління при Президенті України. Вивчав шість іноземних мов, трьома з яких володію на досить високому рівні: іспанською, англійською та французькою. Загалом, іноземні мови – це моє велике захоплення, яке розпочалося з вивчення іспанської мови у звичайній київській школі.

Поряд з професіоналізмом, на мій погляд, іншою важливою рисою дипломата має бути патріотизм, що особливо актуально сьогодні, коли нашої державі доводиться відстоювати територіальну цілісність, суверенітет та незалежність у складних умовах зовнішньої агресії. У цьому зв'язку основним завданням для себе на сьогодні вважаю забезпечення політичної та практичної підтримки України з боку Іспанії, як на двосторонньому рівні, так і в рамках ЄС, НАТО, ООН та інших міжнародних організацій.

Євген Шендріков перший секретар з питань ЄС

(фото Посольства)

Хотів розпочати словами: «Якось у щасливому дитинстві мені циганка нагадала, що я стану дипломатом, а згодом це віщування збулося». Це, звичайно, – жарт, адже у вісімдесяті роки, коли не було незалежної України, говорити про майбутню професію дипломата було справою марною. Та й з циганками я якось не дуже спілкувався.

Батьки іноді розмірковували, що було б непогано, якби їхній син став л і к а р е м, але під час навчання у звичайній середній київській школі у мене якось не склалося з хімією (скажу відверто, навіть у 10 класі не розумів звичайної формули води H_2O) і стати лікарем не судилося. Натомість, виявився здібним до англійської, тому доводилося часто давати «списувати» однокласникам домашнє завдання.

У 1997 році вступив до Інституту міжнародних відносин КНУ ім.Т.Шевченка на факультет міжнародного права. Це були цікаві роки. Напевно, лише з часом розумієш усю безтурботність студентського життя, навіть, незважаючи на суворих викладачів та неминучість «судного дня» – сесії. Тоді так сталося, що в Інституті запроваджувалася друга обов'язкова іноземна мова і я потрапив до групи з іспанською. Якби не мова, напевно, і колонки про мою скромну особу у «Надсегурській Україні» не було б.

На 5 курсі Інституту пішов на практику в МЗС у відділ міжнародних договорів Договірно-правового управління, де пізніше й влаштувався на роботу, і далі, як то кажуть, «понеслось»: у перше довготермінове закордонне відрядження поїхав до Латвії на консульську роботу, – тоді не хотілося їхати далеко від дому (до цього ледь не поїхав до Ріо-де-Жанейро та Гавани). Після повернення додому і роботи в центрі, запропонували поїхати до М а д р и д а, інших кандидатів на той час не було, посада була вакантною десь півроку. Я погодився.

У Посольстві відповідаю за питання ЄС та співробітництво з К н я з і в с т в о м Андорра. Доводиться багато працювати для підтримання інтересу іспанських партнерів до України і вивчення іноземного досвіду впровадження реформ. Зате приємно розуміти, що теж зробив свій невеличкий внесок у наближення України до Євросоюзу.

У Мадриді у мене народилася донька і це – найбільший скарб, який залишиться у мене після Іспанії.

Володимир Красільчук

радник з економічних питань

Мені, на той час 38-річному доценту Київського інституту міжнародних відносин, запропонували перейти на дипломатичну роботу, на що, після роздумів стосовно правильності можливого вибору, погодився у березні 1994 р., - за 2,5 роки до введення в обіг гривні та за майже вісім років до функціонування готівкового євро, як єдиної валюти (нині – у 19 країнах Європи). На той час мав чималий життєвий досвід: успішне закінчення у 1981 р. факультету міжнародних відносин і міжнародного права Київського держуніверситету, дворічну практику роботи військовим перекладачем в Республіці Перу, захист кандидатської дисертації у 1989 р. та майже дев'ятирічний досвід викладацької діяльності економічних дисциплін та спецкурсів у декількох ВНЗ Києва.

За останні 21 рік моєї праці в дипломатії (дипломатичні установи України в Аргентині, Кубі, Португалії – Лісабоні (понад рік) та Порту (більше двох років), тепер – в Іспанії, плюс робота у центральному апараті МЗС України) переконався, зокрема у змістовій влучності фрази британських письменників та сценаристів Джона-тана Лінна та Ентоні Джея: «Дипломатія – це питання виживання в майбутньому столітті; політика – питання виживання до наступної п'ятниці».

Починаючи в Буенос-Айресі, продовжував сповідувати принцип: все, що є в мене і в мені, перетворюю у добрі практичні справи. В цьому дуже допомагала моя дружина, яка встигала не лише опікуватися новими потребами доньки та малолітнього сина, спільним з ними вивченням «на марші» іспанської мови та аргентинських шкільних програм, але й, як професійний історик, швидше за мене збагнула незаздрісне становище української дипломатії в хитросплетіннях внутрішньої («прихватування») та зовнішньої політики молоді держави і, на такому тлі, плекала сімейну атмосферу, що дозволяло зберігати здатність до продукування нових ідей у найскладніших ситуаціях.

Вчився не просто інформувати, а й переконувати, зокрема офіційних осіб іноземних держав: Україна, попри внутрішні труднощі, рухається в напрямку розвитку демократії. Звісно, на Кубі робити це було, м'яко кажучи, непросто. Проте, Гавана залишається близькою моєму серцю. Запамяталися вправні інтелектуали-співбесідники та постійна готовність пересічних громадян до коректних дискусій з іноземцями. Будучи майже півтора роки Тимчасовим повіреним у справах України в Республіці Куба, мав нагоду неодноразово протокольні спілкуватися з Фіделем Кастро. Вважаю, що він – неперевершений лідер нації, - що б не говорили про його політичні уподобання. Кожна вимовлена ним фраза випромінювала насамперед людину, а не високого посадовця. Поступово закрадалося враження, що він більшою мірою переживає за народ України, а ніж наші тогочасні керманічі.

У пам'яті спливають, зокрема, частки «маяка» зовнішньої політики України: від багатовекторності до євроатлантичної інтеграції, від останньої – до СНД, РФ, Митного Союзу, від них – до євроінтеграції... Процес зриву підписання у листопаді 2013 року та укладення, у березні

Фото Посольства

та у червні 2014 року, Угоди про асоціацію між Євро-союзом та Україною, по-моєму, «тягне» на справжню політико-дипломатичну «сагу», яка очікує фахового висвітлення та публічного оприлюднення.

В дипломатії, у т.ч. в українській, у моєму розумінні, завжди будуть проекти, які теоретично можна реалізувати, однак, коли приступаєш до їхнього практичного просування, нерідко стикаєшся з неочікуваним. Можеш, наприклад, професійно зробити аналіз бізнес-середовища економіки Іспанії та надати пропозиції Центру, - які саме з елементів іспанського досвіду варті бути задіяними для послідовного виліковування бізнес-середовища в Україні, однак тебе покидає надія – бодай частку пропозицій запровадять?.. У тому ж руслі виникає прозаїчне питання: рекомендації якого вітчизняного мозкового центру здатні впливати на рішення наших високопосадовців? Центру Разумкова?...

Нерідко постаєш перед вибором – яким чином досягти ефективного виконання того чи іншого завдання офіційного Києва. З однієї сторони, - працюючи за межами України, відстежуєш, як динамічно змінюються суспільства, українська громада за кордоном, і розумієш, що маємо змінюватися і ми, зокрема, - маємо ставати підконтрольними суспільству. З іншої сторони, - з боєм спостерігаєш, як суспільні вимоги змін наштовхувалися (осінь 2004 р. та зима 2013-2014 рр.) на прояви тисків на громадських активістів та фізичні репресії з боку тогочасної української влади. Герої Небесної Сотні... У цьому ж контексті усвідомлюєш, як вкрай повільно виплутуємося з тенет тоталітарного минулого, яким важким є процес ідеологічного об'єднання українців, навіть в умовах військового вторгнення РФ в Україну; як через конфлікт між В.А.Ющенком та Ю.В.Тимошенко наша держава на тривалий час втратила довіру Заходу, з якими труднощами досі еволюціонує Верховна Рада України різних скликань від гальма реформ до двигуна реформування...

Такі спостереження, якщо напрацював зі студентської лави базові елементи аналітики, випробовують тебе на міцність: окремі завдання Центру виконуєш з ентузіазмом прагнучи, і вони чистять мозкові звивини. Водночас, рано чи пізно збагнеш, що, працюючи на захист національних інтересів рідної Батьківщини у далеких світах, де багато сонця й тепла, твої усвідомлені розумом зусилля інколи розбиваються об відчуття душі, де оселяються морози: доходиш до розуміння нульової практичної значимості окремих завдань, сформульованих у Києві для виконання в інших країнах, інших умовах. Як наслідок, виявляєш свою нездатність продукувати власне «дипломатичне намисто», і багато перлин нанизувати на нього, роблячи це професійно, красиво – тобі елементарно не вистачить на подібні ініціативи часу.

Голову заповнює низка питань: яким чином робити особистий внесок, щоб змінювати підстави, які викликають критику зовнішньої політики держави? Чи практикувати контрпропагандистську роботу? Дипломатія – це ходіння по лезу бритви: скільки технологій реалізує Кремль в окупованому Криму? Будь їх три чи п'ять, звісно, всі вони поза межами міжнародного права.

Однак, як такі зрозумілі нам речі втовкмачити в голови підприємців країни перебування та пересічних іспанців? Як переконувати в тому, що Москва послідовно реалізує політику, спрямовану на розкол в ЄС та НАТО? Чи можливо спрогнозувати реагування офіційного Мадрида на наші зусилля? Наскільки обґрунтованими є оцінки завданої Кремлем економічної шкоди після анексії Криму та військових дій на Донбасі? Де пролягають дотичні лінії, і де межа компромісу між європейськими цінностями та реальною політикою ЄС щодо України в нинішніх умовах війни РФ проти нашої країни? Якою має бути постановка питання про санкції: пакет санкцій через Донбас плюс через окупацію Криму чи окремі пакети санкцій? Адже Європа потроху заплющує очі на відторгнення Криму... Який конкретний внесок можемо зробити, аби вибудувати державну стратегію повернення Криму? Яка частина цієї стратегії має бути публічною, а яка – непублічною?

Працюю задля глибшого розуміння діловими колами Іспанії симетричної важливості ринку України для Європи та світу. Видимі труднощі практичного виконання в тому, що ЄС та РФ грають за різними правилами, і цього в ближчій перспективі, на мій погляд, не змінити.

Звісно, професійний успіх – це завжди командна, а не індивідуальна робота дипломата. Результативна діяльність Посольства, наразі, є напряду залежною від реального здійснення реформ в Україні, а не політичних обіцянок їх впровадження. Іншими словами, реальна дипломатія набагато складніша, ніж та, що озвучується в заявах МЗС України.

В дипломатії завжди зберігатиметься частка інформації, недоступної для широкого загалу. Це – аксіома. Разом з тим, мають бути документи, з якими може ознайомитися кожний бажаючий. Працюємо, в тому числі, над тим, щоб навчитися спілкуватися з громадянами України, де б вони не перебували – на рідних теренах чи поза ними. Професійний дипломат не має права не бути почасти й соціальним психологом.

Звернення українських дипломатів від 4 лютого 2014 р.

Ми, українські дипломати, в рамках акції «Не бійся! Ти українець!», яка розпочалася 3 лютого 2014 р., виявляючи свою гідність, честь і громадянську позицію, висловлюємо солідарність із тими, хто на майданах у всій країні виборює краще майбутнє для України.

Ми виступаємо за мирне врегулювання існуючої кризи, за результативний переговорний процес, правдиве інформування суспільства та проти насильства і переслідувань.

Ми переконані у правильності стратегічного курсу України на європейську інтеграцію, на впровадження загальнолюдських та демократичних цінностей у нашому суспільстві та державі.

Ми хочемо щиро пишатися своєю Батьківщиною, представляючи її за кордоном.

Слава Україні!

Підписали:

(...) 60. Володимир Красільчук, радник з економічних питань Посольства України в Іспанії, Мадрид;

Фото Посольства

Згадка про В.Красільчука є також на ст. 13 №5 «Надсегурської України», в статті «Момент істини»

**Заява керівників та працівників
Посольства України в Іспанії, Генерального
консульства України в Барселоні
та Консульства України в Малазі**

від 22 лютого 2014 р.

Ми, українські дипломати, перебуваючи поза межами нашої держави, є очевидцями надзвичайно глибокої трансформації українського суспільства та об'єктивно все більшого усвідомлення себе громадянами сучасної демократичної європейської держави.

У ці доленосні, та водночас трагічні для нашого народу дні, ми, керівники та працівники Посольства України в Іспанії, Генерального консульства України в Барселоні та Консульства України в Малазі висловлюємо глибокі співчуття рідним та близьким загиблих у силовому протистоянні.

Нам дуже скорботно, що шлях до порозуміння у суспільстві дістався ціною людських життів.

Ми виступаємо за подальше виключно мирне врегулювання ситуації, забезпечення суспільної злагоди та демократичного розвитку нашої держави.

Дипломатичне представництво та консульські установи України в Іспанії доклали і продовжують докласти максимальних зусиль для підписання Угоди про асоціацію з Європейським Союзом. Ми впевнені у тому, що шлях України до об'єднаної Європи є незворотнім.

Запевняємо, що усі працівники зазначених установ, залишаючись вірними Присязі державного службовця, продовжуватимуть виконання своїх завдань та функцій у повному обсязі, заради служіння народові України, захисту її національних інтересів, збереження незалежності, суверенітету та територіальної цілісності.

**Про співпрацю Посольства України
та української громади в Іспанії
в контексті викликів,
які постають перед нашою країною**

від 7 березня 2014 р.

Питанням, що напряду пов'язані з національними інтересами країни та інтересами громадян України в Іспанії, Посольство надає першочергового значення. Практичне вирішення цих питань є основним критерієм для оцінки роботи нашої дипломатичної установи, у тому числі в контексті визначення рівнів професіоналізму, патріотизму та порядності кожного дипломата, кожного працівника дипломатичної установи, яку б посаду він не займав.

Від листопада минулого року, коли тодішнє політичне керівництво України, нічого раніше не зробивши для захисту від прогнозованого тиску зі сторони північного сусіда, відклало підписання Угоди про Асоціацію між нашою країною та Європейським Союзом, українська громада в Іспанії відразу збагнула сутність такого відступу попередньої влади, побачивши у ньому імовірно найбільшу зовнішньополітичну поразку за всю історію сучасної України.

Подальший розвиток подій показав очевидну картину: на теренах рідної Батьківщини значна чисельність наших співвітчизників швидше переходили в інші координати мислення, аніж це робили можновладці. Українці в Іспанії, у своїй більшості, – такий факт слід самокритично визнати, – також відносно випереджали сумарний креативний потенціал Посольства в нових умовах, що стрімко розвивалися. Випередження виявлялося, зокрема у змістовному наповненні численних мирних акцій протесту, що організовувалися в різних іспанських містах, загалом, та в Мадриді, зокрема, включно навпроти будівлі Посольства.

У цьому зв'язку ми, працівники Посольства, висловлюємо щиро подяку вам, дорогі співвітчизники, за вияв вашої мудрості, гідності, честі і громадянської позиції. Ми усвідомлювали, кожний в міру власної внутрішньої культури та вихованості, що Майдан в Києві та ваші акції в Іспанії спрямовані не лише проти тодішньої владної верхівки, але проти антинародної системи, яка за останні роки склалася в Україні та всоталася своїми отруйними щупальцями в тіло держави та країни.

Ви знаєте, що Посольство формально перебуває у форматі відгалуження системи, яка домінує в Центрі. Проте, варто зауважити таке: виконання кожним дипломатом чи адміністративним працівником Посольства своїх безпосередніх функціональних обов'язків заслуговує справжнього визнання лише за умови не розмивання в індивідуальній свідомості понять служби народу, державі, не заміни їх службою владі. Рівень порядності кожного працівника у цьому випадку є імперативом, що би не відбувалося на вищих щаблях влади чи в громадському середовищі.

Водночас, нам дуже прикро за інцидент, що стався біля приміщення нашої дипустанови 20 лютого ц.р. Втрата на деяку мить доброзичливості до вас призвела до віртуального формування «тріщини» у відносинах між Посольством та українською громадою Іспанії. Тому просимо вибачення за нашу необачність та за наші дії у цей день. Ми шкодуємо, що допустили необґрунтованість та покvapливисть при прийнятті не зовсім адекватних заходів.

У ці загрозливі для нашої України дні нові виклики спонукають до злагодженої та ефективної праці кожного, хто відчув та збагнув небезпеку військової агресії РФ в Криму та її наслідків.

Мусимо навчитися цілісно бачити, сприймати у всіх взаємозалежностях світ та нашу дорогу Вітчизну в ньому, що оспівана безсмертним Кобзарем.

Викреслимо лукавство з матерії наших стосунків. Прокладімо місток до свідомих роздумів, від яких маємо невідкладно перейти разом до раціональних дій. Спільно ми здатні досягнути творчої зрілості, кожний на своєму робочому місці, опанувати нові форми співпраці, які мали б відповідати вимогам часу.

Слава Україні! Героям слава!

*Посольство України в Іспанії
[по мотивах зустрічі із представниками
асоціацій та громадськими активістами – ред.]*

(з веб-сайту установи)

З ФОТОАРХІВУ

вибір редакції

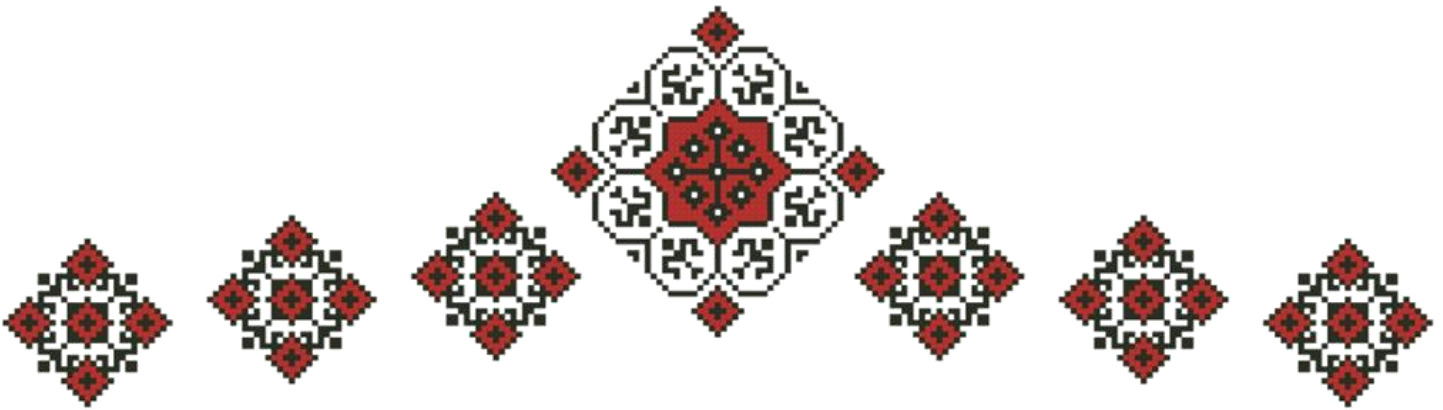
Посол Погорельцев на відкритті першого в Іспанії мурованого храму УГКЦ – у м. Уельва (Андалусія), 31 травня 2015 р.

Учні українських шкіл – учасники конкурсу до роковин Т.Г.Шевченка на території Посольства, травень 2014 р.

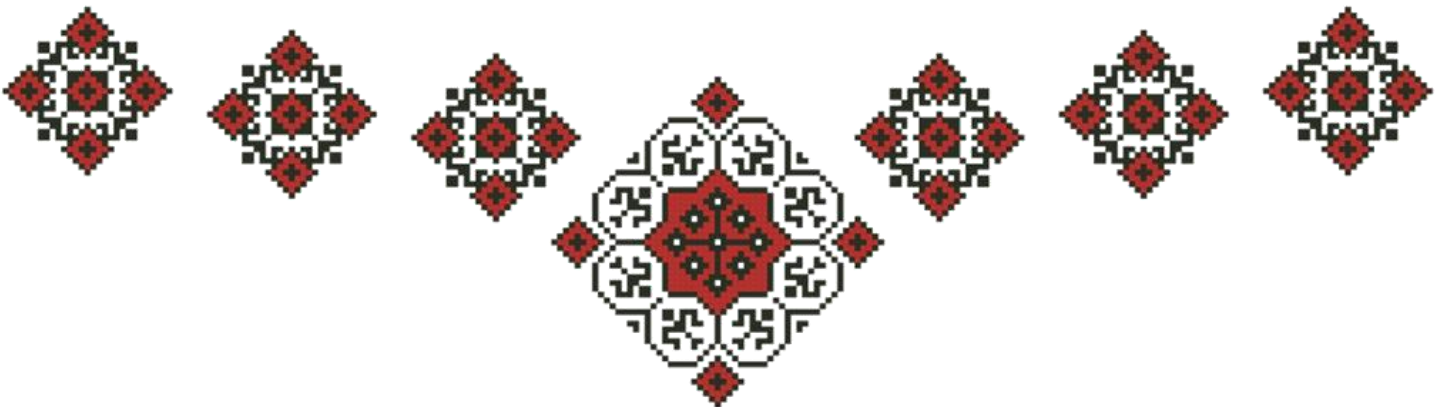
Вікритка «Надсегурської України», до 22 грудня

— Знаєте, *reverendissime*,— промовив він якимсь різким і згідним тоном,— говоріть зі мною попросту й одверто. Я в Римі не бував, дипломатії ніколи не вчився і завсіди думав, що за нею криється порядна порція нещирості. А при тім же я міркую, що ми свої люди, так і говорімо ж без непотрібної крутанини.

Іван Франко (II, 1950, 173)

REVISTA 'UCRANIA DEL SEGURA'
EDICIÓN DIGITAL PARA LA COMUNIDAD UCRANIANA EN ESPAÑA

www.ucraniads.info

ЧАСОПИС 'НАДСЕГУРСЬКА УКРАЇНА'
ЕЛЕКТРОННЕ ВИДАННЯ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ В ІСПАНІЇ

